

BERGSTRÖM, JOHAN CARLSSON

**Predikan, hollen wid i lifs-tiden bruks-
patronessans fru Anna Margaretha
Schenströms begrafning i Ramnäs kyrka
den 16 april 1799./(Joh. C. Bergström.)
Stockholm, tryckt hos Johan Christopher
Holmberg,**

Stockholm
1799

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

Likpred.
Förel 1900.
1700-1827

Predikan,

hollän

vid

i Lifß-tiden

Brufß-Patronessans

Fru

**ANNA MARGARETHA
SCHENSTRÖMS**

Begräfning

I Ramnäs Kyrka den 16 April 1799.

av J. C. Bergström

SEDERHÖM,

Tryckt hos Johan Christopher Holmberg, 1799.



Imprimatur

Westerås Dom-Capitel den 25 October 1799.

Ad Mandatum

LARS FR. KIHLMAN

Vener. Conf. Notar.



Brufs Patronen

Högädle

Herr

JOHAN MAGNUS SCHENSTRÖM

samt

Des wärda Famille!

Andre må med nöje mottaga tilfällen, då de kunna ådagalägga sin enskilda Förbindelse; jag beklagar mig deröfver, at hafwa funnit et — at tala wid sin wälgörarens graf, blir altid den tacksammes sidska önskan.

Tretton år lärde mig känna den Förtjenst, hwaraf jag wäगत en teckning. Hwarföre blef den då så

ofullkomlig? frågar Läsaren, Eder Befallning wille at
den skulle lämnas åt allmänheten. Wördnaden för den
Afsednas minne och Erkänskan mot Eder godhet och wän-
skap tillät mig således icke at göra en invändning, som
mit arbete så wäl behöfde.

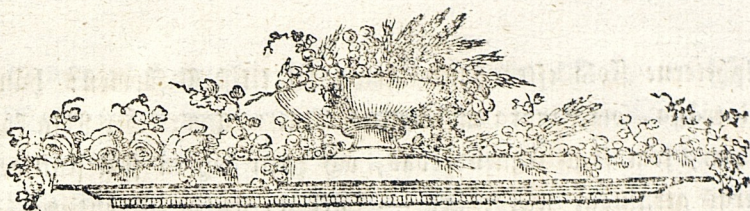
Med wördnad har äran lefwa

Högädle Herr Bruks-Patronens

samt

Desß wärda Familles

Ödmjukaste Tjenare
JOH. C. BERGSTRÖM.



J. S. N.

Son skal rosad warda af sina händers frukt. Med dessa ord utmärker Konung Lemuels Moder den måttstock, hwar efter Forntiden tilbelade en god Husmoder sin Verbmmelse, och wärra tider misplånna wissertligen icke eller des riktighet. Orden läsas i Ordspr. 31: 31.

Det gifwes utan twiswel, icke mer än et enda sätt at winna wärde hos människor, och det är genom Gerningar. Om våra affigter äro goda, så är det wät; det tilfredsställer och upmuntrar oss sjelfwe, det ger oss mod och tröst; men det är så sällan som dessa kunna komma under någon annans pröfning än Hans, som ransakar hjertat, och pröfwar njurarne, och wärt eget Samwetes. Det som synes, det som höres, är endast det, som kan underkastas människors dom, beröm, eller tadel. Det är sant, desse omdömen äro icke alltid så pålitlige. Bristande kunskap, origtige begrepp om pligter och gbrömät, hat, afund eller ock andra låga affigter kunna ofta gifwa saken en annan än sin naturliga färg, personen en annan än des egenteliga förtjenst; men det är Sanningens rätt, den enda i werlden som äger denna fördel, at den sluteligen skal segra.

ständigheterne skola efter hand lämpa sig til deß förmon: händelser skola inträffa, som skingra mörkret och willerwallan: tider skola komma, otike dem, som sågo lögnen födas, och hwar och en skal slutligen få det deras gerningar wårde äro — Iyckligt, om de då förtjena beröm.

Det är, om icke förr, likwät wid wår flitsmåssa från werlden, som denna tid, och dessa omständigheter redan til någon del inträffa. Gud har fått sin dom: gerningarne med deras affigter äro skrifne i Hans bok, och wid öfvergängen til en annan werld får själen wissertligen emottaga lön alt efter som hon handladt hwarer i denna, det ware sig godt eller ondt. Människorne äro äfwen nu tilreds med sin. Smickraren tiger lika så wät, som tadlaren. De förmaner finnas icke mer, som retade deras begär. Lifwet har blifwet förwandladt i en liflös tasta. Det är blott Kärleken, Wänskapen och Erkänslan, som ännu fälla tårar wid deß åstådande. De öfrige granska, granska efter sin öfvertygelse. Man frågar blott: Hwad godt uträttade hon under sin lefnad? Man svarar blott med berättelsen om deß gerningar. Inga störmående upträden af egenkärlek och egennyttia förwilla undersökningen: inga ensidiga affigter förändra utslaget — alt är tungt och stilla wid grafwen.

Unledningen til dessa anmärkningar — behöfwer jag gifwa tillkänna den, när wi se en wördnadswärld Slägt, sänkt i den djupaste sorg, samlat sig i detta rum, för at af en ättad Måka, huld Mor och tilgifwen Slägtinge taga det sidsa farwät, innan hon återgår til den jord, hwaras hon tagen äst, innan hon för altid blifwit samlad til dem, af hwilka ingen kommit tillbaka. Bruks-Patronessan i lifstiden, Fru ANNA MARGARETHA SCHENSTRÖM hwilar nu där — icke trött af år, icke mått af lefwande, ryckte Dig öfwen
 utur

utur de lefwandes antal. Huru owäntad war icke denna händelse! Din Make trodde sig ännu få räkna flere år af en sammanlefnad, hwaraf exemplen äro så få, då din döende blick sade honom hwad han skulle förlora. Dine Barn til förre delen fjerran ifrån din sotesång, ägde hopp, at i en glad stund snart få samlas omkring dig och öka din glädje, då den underrättelsen kommer: "Eder Mor är dödd, samlens til hennes graf." Och hwilken besvärning öfwer föll öf alla!

Jäke röres man så, då den förtjenstlöse dörr. Flygtig är den tår, som fälles på dess graf, utan smärta den suck, som offras åt dess minne, utan betydelse det lof, som kommer från en dikrad känsla. Men då förbindelsen djupt känner sin förlust och gråter, och alle säga: dessa tårar äro rättmätige tårar; gifwom då åt den bortgående Förtjensten hwad wi ännu kunna gifwa, framställom til andras uppbyggelse dess gerningars frukt. Det är billigt, at ej öfwerlämna åt glömskan hwad döden skonat: det är rättwist, emedan det är den enda belöning, som efterlefwande kunna tilldelas dem, som redeligen wandrat. Waktom öf för öfrigt, at wåga en teckning af Fullkomligheten, då wi beskriwa Människan. Sällan fåns någon dygd, som ej war åtföljd af någon swaghet, och då wi prise Förtjensten, då wi til vår nytta betrakte den, wete wi ganska wäl, at den af de dödlige blott kan ågas i några affeenden. Wi beundre redan den, som äger den i de flästa, wi skulle icke wåga anse den höra öf til, som ägde den samma i alla. Och då wi nu inkränke öf til den, som tilhöorde vår Afledna, är det icke en ringa tilfredsställelse, at vår upmärksamhet ledes på Piigter, som äro angelägna för et af de wigtigare kall, för en Hus-Moders bestämmelse.

Text:

Text: Ordsp. 31: 27, 28.

Son ser til, huru det i hennes hus tilstår, och åter icke
sitt bröd i lättja: Hennes Söner — prisa henne saliga:
Hennes Man lofwar henne.

Deſſe ord äro ytterligare lånte utur den Beskrifning, som Konung
Demuels Moder lämnade sin Son på en rättstäckens Husmoder.
Ännu bibehålla de ämnen, som de angifwa, sit wärde. Omsorgen
om sit hushåld, om sina Barns upfostran, och en klanderfri Ägta
Sammanlesnad äro Pligter, hwilka äföblja detta fall — huru wigtige
äro de icke! Det är och dersföre, som wi på dessas upfyllande nu
skola hafwa affeende, då wi betrakte:

En Husmoders Förtjenst.

Det är en länge öfwerklagad orättwisa, som begås emot Förtjen-
sten, då man blott upsköler den på sådane ställen, där afund och
ärelöshet täfla om lysande företräden, owanlige anstalter förwäna,
och en widsträktare werknings-krets gifwer utrymme åt stora egenka-
per. Är då icke den omsorg, som inkränker sig innom våra hus,
den omwårdnad, som omfattar vår upfostran i de spådare åren, och
upmärksamheten, at göra en Makas dagar angenäma, ofta, om icke
attid lika så nyttige för mänskligheten? Hwem skulle icke medgifwa
det? Frid och wälsignelse hwilar ju öfwer den hyddan hwarest de
träffas: oro och misöden hwarest de saknas: enskildte människors
lycklige eller olycklige ställningar i lifwet leda wanligast härifrån sin
första uprinnelse, och genom det sammanhang, hwaruti alla saker stå
med hwarannan, hafwa äfwen hela Samhällets wäl eller we mer
än

än en gång kommit at flyta från dessa källor. Intet i werlden är obetydligt, så snart det kan äga inflytelse på något annat til gagn eller skada, om det ock wore i en liten möhn och på et längre afstånd; ännu mindre då, när wårkan skönjes snart och är betydlig. Det wore derfbre, som man får at undwika en råttmätig fbrebrælle, oftare borde begagna sig af de tilfällen, när man kan framställa exempel af Husliga dygder. Människorna behöfwa dem måst: de äro af den wisstråktaste brukbarhet, och skulle til sina söljder ofelbart blifwa af mycken nytta.

Både som människor och Christne, känne wi alle wår pligt, at genom arbete gagna oss sjelfwe och bidraga til det Samfundets bestånd, af hwilket Försynen behogat gdra oss til medlemmar, det må wara mindre, eller större. En syflets människa är, om icke farlig, åtminstone onyttig för alla dem, som hafwa den olyckan at med henne stå i någon gemenskap, och Ålberdomen ägde så ringa förtroende til dess sinnesförfattning, at man ansåg henne aldeles utur stånd, at uträtta något nyttigt. Du skall äta dit bröd i din anletes swett war således et bud, som äsyftade icke mindre själens bästa, än kroppens. Igenom en omättlig hwila bortskämmas bägges krafter, då de deremot genom en aspassad rörelse, i tillställighet med den öfrige naturens, winna både tillväxt och fullkomlighet. Rikt ogråset på en wårdsöfsad åker, fäster sig fördomen och lasten lättast i en opårksam själ: inbillningen uptages af förslag, som naturen ej godkänner, de minsta hinder blifwa obfwerwinnertliga: willrådighet och ledsnad ärfblja hwarje företag, och misräkning och klagan insinna sig där, hwarest man wåntade Lyckan. Nej, wil man med minsta osäkerhet någorstädes träffa denna ostadiga warelle, så är det i den idoges

hemvist. Genom arbete bringar man sig alltid ifrån intet til något, ofta ifrån något til mycket; och fråge wi hwarje människa, som från en ringa början genom dygd och duglighet blifwit utmärkt bland sina likar, hvarifrån desse fördelar komma, skall alltid swaret blifwa, at et oförtruttit arbete genom Guds synens välsignelse beredde dem. Undrom derföre icke, då wi se hwad denna dygd kan uträtta på en större rymd, at dess värkan innom en mindre skall blifwa ännu mer synbar. Frågom icke, hvarföre Behofwen ej äro särdeles kämbare inom det hushåld, hwarest försigtigheten dem förbrutsäg, idogheten dem mötte, och klosheten dem fyllde. Frågom icke hvarföre walmågan där är i jämn tillwäxt, hwarest det nödwändiga, nyttiga och blott förbrändande icke tages för hwarandra, ordningen af gromåten, som derefter skall lämpas, icke förwärlas, och arbetet företages så wäl efter en redig plan, som wärkställes med drift. Frågom icke eller, hvarföre den som låter sin ögon waka får bröd nog, Ords. 20: 19. när han åt hwarje syftla gifwer sin lämpeligaste tid, åt hwarje person, som dermed äger befattning sin tillhöriga omwårdnad. Det är enligt med Naturens lag, at en idog hand skall göra rik, Ordsp. 10: 4. då deremot den fäsfänge måste hunger lida. Ordsp. 19: 15. Det är Religionens bud, at ej umgås osticklīga, arbete intet och drifwa fäsfänge, utan arbete med stillhet på det man må äta sitt eget bröd 2 Thess. 3: 11, 12. Aktningwård är då den Husmoder, som ser til huru det i hennes hus tilstår, och icke åter sitt bröd i lättja. At rätt använda de tilgångar, som et löfligt näringsfätt öpnar, så at å ena sidan behofwen intet sakna af det dem tilhör, och å den andra en förstörande fäsfänge ej får sig intränga: at genom sparsamhet, där den kan äga rum, göra dem så rikhaltige,

tige, at ofbrsedde utgifter och en fbrändrad ställning, ej medföra obestånd: at genom upmärksamhet på tillfällen håldre fbrekomma, än fbrekommas af bristen, och genom omtanka på nya utvägar sbla godtgöra den lidna: at genom fbrminskning af inbillade behof, äfwen fbrminska sit beroende af deras åtgärd, hwilkas fordran sluteligen blir en tryckande Skuld, at genom egit efterbdme af tarflighet och flit, gifwa dem gagnande ~~esterrättelser~~, som ännu bättre kunde behfwa dem: at i allt det, som kommer an på ordning, anständighet och en god smak, ådagalägga, at Naturen icke skänkt henne en finare urstkigning fbrgåfwes: at med rättwisa och godhet belbna dem, emellan hwilkas händer hon fördelat sit arbete — — sådane omsorger med flera höra henne til. En blick på våra dageliga behof säger oss deras värde: Behofwens ständiga återkommande öfwertyggar oss, at de icke äro utan möda, och det är wäl, at en sinnessfbrfattning gifwes, som uti denna besattning kan finna sin förnbjelse. Lyckligt det hus, som njuter en sådan tillsyn! Jäke lider hålsan, icke öfverraskar bristen, icke fbrwillas uträkningen, icke fbrleder efterbdmet. Genom detta sätt at hushålla, skulle den fbrmdgne mer gagna sine Medborgare, än genom det slbferi, som fbder några, kanske de minst nyttiga människor, då det fbrfbrder flere andre genom et elakt exempel, och sluteligen ännu flere genom et bedraget fbrtroende, sedan det emedlertid ej tjent honom sjelf til annat, än at inför hela werlden få ådagalägga sit ofbrstånd och fåfånga. Allt för wigtig är denna omständighet för at icke ådraga sig upmärksamhet, och då man finner at den ej sållan — kanske oftare än man tror — leder sin uprinnelse från den inre Hushåldningen; wårdom då den Husmoder, som ser til huru det i hennes hus tistår, och åter icke sit brdd i låtsja.

Med detta nyttiga fall är ofta förenad en icke mindre viktig pligt: Barnens Uppfostran under deras spädbare år. Viktiga äro de intryck, wanor och meningar, som wi då emottage. De bibehålla sig längst, och wi må sedan få hwilken odling, som hålft, genomwandra hwilka öden och förändringar wi kunna, så rådes likwäl alltid några spår af vår första upfostran. Huru tycklige då, om genom en förnuftig Mors omsorg vår hålsa och våra krafter ej lidit något afbräck, och vår själ ej insupit några fördomar som gdra sanningens tilgång swårare! Huru wäl om goda exempel och underrättelser fåstat vårt tycke för det wärdiga, dygdiga och nyttiga i människors handlingar, om våra wanor erkänna ordning, arbetsamhet, lydnad och anständighet, innan wi genom förnuftsflut förmå något derom afgöra! Det naturens band, som fäster en Mor wid sit Barn: den oinskränkta magt, som det gifwer henne at bitda nyfömlingen til werlden, utwisar huru angelägen den post är, som hon bekläder i Samhället, och med hwilken omsorg hon sjelf borde beredas dertil. Då hennes Lärdommar blifwa vårt första kundskaps förråd, borde icke hon äga de grundsatser, som beredde wägen för et större ljus? Då wi i hennes behandlingsfätt få de första begrepp om Sammanlefnadens pligter, borde icke hon tidigt lära oss, at gdra det wäld på oss sjelfwa och tåla i flere affeenden den inskränkning, som andras rätt och Samhällsordning af oss sedermera fordra? Borde wi icke med affeende på tillkommande öden redan lära oss, at wärdera det, som förekommer, eller åtminstone milbrar de swårare, nemligen förtröstan på Gud, äbla seder, oskrutit arbete och en rättshaffens wänskap — huru mycket, säger man, innefattar icke detta? Hur är det möjligt, at gdra det begripeligt för en tankegäfwa, som nyss
bör

bbrjar utwickla sig? Man gbr hwad man kan, det är emedertid nö-
 digt, at själen skall lika så wäl som Kroppen med något syflosättas;
 och det torde wara fruktanswärdt, at om man drbjr fbr länge med
 det nyttiga, har redan mycket onyttigt intagit rummet. Det skulle
 ej då hända, at en sednare upfostran behöfde syflosätta sig med, at
 bortbrdja det som redan är inhämtadt, innan den kan bibringa nå-
 got nytt. All stridighet emellan våra första och sednare tänkesätt
 skulle uphöra — all obehagelig jämnförelse förswinna, och en Mor
 underrättelser fördrubbla den wärdnad och erkänsla, som ynglingen
 känner sig wara skyldig deß hjerta. Med styrka skulle den sanning
 wärka, som yrkad af omheten, gillas af förnustet. Huru mycken
 nytta skulle icke en Mor med uplysta och ädla tänkesätt då kunna
 stifta! Huru mycken sällhet bereda sig själf! Wore det möjligt, at
 misshden skulle samla sig kring henne från alla andra håll, så skall
 likwäl det nöjet, at wara en lycklig Mor ej uteblifwa. Barnen
 skola lika så snart, som de finna huru heliga deras pligter äro, äf-
 wen finna hwad de äro skyldige den, som gifwit dem lifwet, och lärt
 dem at rätt använda denna gåfwa: som med tålmod fördragit de-
 ras ungdoms brister och swagheter, och tidigt förbättrat dem. De
 skola finna, at denna mångåriga mdda ej kan betalas dyrt nog, ej
 med den långwarigaste erkänsla, ej med en nog djup wärdnad. De
 skola finna sit yppersta nöje uti, at med upoffrande af egne beqwäm-
 ligheter hfa deß lycka, som för upoffrat sine för at bereda deras
 wäl — Moder! helgade namn — wärdiga Mor! dyrbara ära! då
 dina Barn prisa dig, då du ibland dem är lycklig, gifwes det nå-
 gon lycka i werlden, emot hwilken du wille bortbyta din?

Mångfaldige äro lifwets omsorger, tryckande ofta nog de bbr-
dor, som hwila på våra skulldror och smärtande de bekymmer, som
uppfylla vår själ. Huru ljust at då få gdnna dem i en wåns sfbte
och finna et hjerta, som ädelmodigt delar dem! Men detta sfbd är
ändock fbr mycket tillfälligt. Stridiga affigter, särskilda ställnin-
gar, olika yrken kunna berbswa oss en wån; Lyckligtwis fbr månske-
ligheten gifwes det då en mera waraktig fbrbindelse, som fdrenar al-
la wånskapens fbrdelar, utan at åga deß brister, som af twånnens
sden gör et, och fbr et ändamål sammanbinder bågges bembdande.
J, som lefwen, eller och lefwat i et lyckligt ägtenskap, hafwen J
icke någon gång med fullkomlig bfwertygelse sagt: wissertligen gifwes
det ock en himmel på jorden. Då den olycklige Makan klazar bfw-
wer fblgden af mistaget i sit wal, då han fdredrog penningar fbr
ädla tänkesätt, sfbnhet fbr wett, fåfånga fbr bygd: då han uptäc-
ker fel på fel, som ej motwågas af goda egenstapen: då ledsnad,
tårande ånger kanste ock sluteligen fbrtwisfan fullborða deß olycka;
lystades icke edra tankar til hgdgen med et losoffer til Gud fbr deß
owårderliga gåfwa? Icke kunna de hjertan kallna fbr hwarannan,
som oafbrutit hgdakta bygd och goda seder, icke det fbrtroendet min-
skas, som lånar hwarandra sina insigter i affigt, at uplysa och fbr-
båttra, icke det tycket fbrloras, som fbrut rådfbrde sig med fbrnuf-
tet, innan det bfwerlämnade sig åt bbjelsen. Då, o Man! skola
dina bekymmer blifwa din makas, lika som hennes blifwa dina, och
den frgd, som en gladare dag lämnar, skal icke kunna njutas ode-
lad. Huru ofta skal hon icke fbrekomma dina bnfningnar, och synes
lyckan någon gång dblja sig i en mindre behagelig skymning, huru
sorgfälligt skal hon icke sbka, at skingra den. Är det någon sorg
som

som plågar deß hjerta, kanske du får knapt weta den til hälften: ditt lugn är hennes första omsorg, och wäcker någon gång dina tårar, är hon misförd med sig sjelf, då hon ej kan astorka dem. Dit hus skall för dig äga njen, dyrbarare än dem, som hela werten skulle kunna skänka, och huru skulle det wara möjligt, at någon gång förblomma hwad man wore skyldig sig sjelf och de sina, när kärlek och erkänsla hbjä wärdet af hwarje pligt. Ja, säll är den hwilken en dygdig qwinna bestärd är — hon gör honom lust och icke ledt i alla sina lifsdagar Ordsp. 31: 10, 12. hwilken ordning skall icke råda i deras hus! hwilken drift och njen åtfölja alla företag! hwilken wälgörande wärkan flyta af deras exempel! Sägom icke, at sällheten är flyttad från jorden; den bor där hwarest den träffar människor, som förtjäna at äga den — Låt dygden blifwa wårt ägnamärke, låt detta ord icke blifwa et fåfängt ljud för brat, utan af en wärkelig betydelse för tankar och företager, låt den stämpa hwarje företag och följa oss genom alla handlinger — wären wisse at de gladare ägnablicken af wårt lif skola wida öfwerwäga de bedröfliga. Gifwom åt denna människan en wän, wärdig deß affigt och tänkesätt — låtom dem förena sin omtänka och bemiddande, och huru litet wore det, som jorden hade at tillägga i deras lycka.

Erkännom då, at den af Gud instiftade inrättning, hwarigenom twänne människor blifwa et Par, är en af de wisaste anstalter til befordran af wårt wäl; men erkännom ock, at detta wäl går at tid förloradt, när man ej wil underkasta sig de wilkor, hwarunder det skall erhållas — Ingen ren sällhet winnes utan dygd — och huru will man då wänta at blifwa lycklig Make, när man wid sit wäl
för-

förglömmer denna wigtiga omständighet. Betraktom blott detta wal under sin rätta synpunkt: glömmom icke den insyttelse det kommer at hafwa på hela lefnaden: Kommen ihog, at det ofta ej kan göras mer än en gång; bdr man icke i et så afgörande ögnablick wälja förde-
lar, som minst kunna förändras, som ehwad man är fattig eller rik medföra glädje och tröst? Bdr man icke fränskilja affigter, som ej kunna förenas med denna, och ej göra wandra åt sin urskilg-
ning derigenom, at man sammanblandar personligt wärde med sa-
kers, som ehuru förträfflige de helst må wara, likwäl icke kunna der-
med jämsföras? Söker du blott en dygdesam hustru, sade Al-
derdomen, så skall det icke fela, at du ock skall träffa henne —
et råd, som den wise altid fölgde utan inwändning, utan ånger.
Wi behöfwe icke känna mer, för at weta honom wara lycklig, än
det, at hans hjerta törs förlåta sig uppå henne Ordsp. 31: 11.
och wi hafwa fdga at tillägga hennes berdm, då en sådan Man
lofwar henne.

W. U. Jag har sagt några ord om en Hus-Moders förtjenst:
Jag har skelt wara kort, men har kanske blifwit för mycket ofull-
ständig. Eder erfarenhet — måtte den fylla bristen, och edre tårar
hafwa redan gjort tillämpningen. De wittna, huru mycket af teck-
ningen tillhör den, som nu är färdig at för all tid gå bort utur vår
åsyn, och huru mycket af hennes lefnad är qwar, sedan hennes kropp
blifwit förwandlad til stoff.

Du sbrjande Make! Sent kommer den dag, då hennes förtjenst
lärer glömmas af Dig. Man skulle sett Eder Sammanlefnad, för at
finna deß wärde. Man skulle sett den under flere år för at med

all upriktighet och sanning kunna försäkra, at Eder sällhet war lika oafbruten, som Eder förbindelse. En öm tillgifwenhet, som war i ständig tillväxt ifrån den första dagen til den sista, en omsorg, som omfattade icke endast dine behöfwer, utan äfwen buskningar, et deltagande uti alla bekymmer, et hjerta, på hwilket du wågade förlita dig — — detta ropste ödden ifrån dig, och gaf dig sorgen och saknaden i stället. Men hwad säger jag — Sorgen? Skole wi belöna en ädel wänskap med de bördor som trycka öf sjetfwe? Är det rättwist, at wela qwarhålla dem i en werld, full af bedröfliga omwäxlingar, för wåra enstildta fördelar skull? Är då denna flygtiga lycka så mycket wärd, at wi skole föredraga den för ewighetens oförgångeliga härlighet? Men saknaden? Hon ägde så länge din kärlek och förtroende — och det är förbi: Hennes glada ansigte och muntande röst skingrar ej mer bekymren: den dag upgår ej mer, då mddan genom dess åtgärd blir lättad — Lycklig, som wiste wårdera din lycka, innan du måste beklaga dess förlust — — Men hon är icke ännu borta, hon lefwer, lefwer i Edra Barn. Skänk dem nu äfwen den tillgifwenhet, som hon ej mer behöfwer, och den tröst, som hon icke mer kan gifwa, skola de lämna tillbaka. De fördelar, som grafwen nu synes hafwa inneslutit, skola då icke mer saknas, och den himmel, som nu synes gömd i motn, skall åter upklarna. Och då tiden ej mera är til, och tidens händelser blifwa för oss förklarade, och wi få se den Gud, som nu tager och gifwer, ansigte mot ansigte; då — fatta tröst — med en renare kundskap om hans styrelse, med en djupare känsla af hans nåd, skall du finna, at hwad nu skedd, äfwen war godt, och du skall wälsigna hans namn. Ach! hwad tankan på Gud är dyrbar! Hwad en blick mot himmelen och

ewigheten är tröstande! Ware den wår styrka i nöden! Den gifwer oss så sann tilfredsställelse i glädjen.

J unge wänner! hwarsföre blef det min lott, at tala wid Eder Mors Graf? Hwad kan den säga Eder til tröst, som från längre tid delat med Eder samma känslor, under det han åtnjutit nästan samma godhet? Jag känner Eder hjertan, jag wet deras förlust: jag ser Eder tårar och känner nog hwarsföre de rinna. Jag såg den omwårdnad, som blef buren om edre spåbare år, den omsorg, hwarmed edre sednare behof blifwet afhjulpne. Jag hörde de förmaningar modershjertat gaf, och war wittne til dess glädje, då hon ägde anledning, at finna dem efterbljude. Frugtan för Gud, wårdnad för goda seder, flit uti gbromåt, warsamhet wid wal af sällskap, akksamhet uti hushåldning — Huru ofta blefwo icke dessa ämnen yrkade och åter yrkade. Hon kände deras wårde, och hwem skulle misškänna det? Hon wiste, at desse hade tilskapat duglige och dygdige människor, och hwem war angelägnare än hon, at ibland dem äfwen få räkna sina Barn. Sådan war hennes affigt. Hon dog med den öfvertygelse, at den skulle upfyllas — och war denna öfvertygelse förgåfwes? Nej, swaren J, den skall upfyllas — Grafwen uplöser icke förbindelser af denna art — Ware då detta löfte heligt för eder såsom en Ed inför Herranom, och då J nalkens det rum, som förwarar hennes stoft, förnyen detsamma, och dess wårdsignesse skall ej uteblifwa. Eder Far lesmer, hans förlust skall då mindre kännas, och hans dagar skola tillkas af dem, som nekades eder Mor: Eder anhörige leswa, och med hwilken glädje skolen J icke inneslutas i deras armar: Eder wänner leswa, och J skolen blif

blifwa värde, at äga dem. Nya förbindelser skola stiftas, nya ställningar beredas, och hvareralt skolen I föra med Eder byggen, gagnet och nöjet. Och då I hunnit det mål, hvarerfwer ingen komma kan — — Och Gud! wi äro snart där allesammans: där mötas alla lifwets olika vägar, där slutet alles vår wandring. Några ögnablick til, och wi skola åter träffas. Där skolen I träffas Er Mor, och jag en välgörare för en stor del af mina dagar.

I öfrige Medlemmar af denna aftningsvärda Slägt! I som djupt delen sorgen och saknaden. Denna dag lägger ännu en förlust, icke den minsta, til dem, som innan kort tid nog träffat Eder. Flere af edre närmaste anförwanter hafwa gått bort; men wärdet tröste, deras minnen lefwa qwar, rosade af gerningarnes frukt. Deras exempel dö ej bort, och om deras dö gifwit en påminnelse om hwad människan är, så hafwa deras efterdömen i många afseenden sagt oss hwad hon och dörr wara —

Och I, W. A. som antingen Wänskap, eller Bekantskap hitesamlat. Ingen af Er har i dag inträdt i detta rum, utan at i någon måtto känna sin förlust; måtte ingen eller gå härifrån, utan at återföra någon förmon, någon lärdom. Det exempel war afledna gifwit af tillgifwenhet för sina pligter såsom Måka, Mor och Husmoder och et outtröttligt bemödande, at upfylla dem, skola utan twifwel förwara hennes lefnad i en hugkomst, wärdad af alla dem som weta hwilka förbelar deraf tillflyta Sammanlefnaden, får för dem, som på et närmare håll deraf njutit bewis. Det skall lära oss at måta vår tid mer efter det gagn wi kunna göra, än efter de

Dagar wi få fälja: det skall upmuntra oss, at samla vårt bembs-
dande omkring våra skyldigheter, på det vårt samwete må fålla en
god dom, och när aftenen inbryter, och denna hyddan, vårt
jordiska hus nederlaget warder, wi må hafwa en byggning
af Gudi byggd, et hus icke med händer gordt, det ewigt
är i himmelen 2 Cor. 5: 1.



PERSONALIER.

Swad är människolifwet? Fråge wi med bestörtning wid våra
likars bortgång, och på den kroppen, som icke mer röres, i
det stoft, hwartil den snart förwandlas, i den glömska, hwartil de
öfwerlämnas, läse wi det föddmjukande swar: at det war föga an-
nat än en dröm, än en hastigt framskymtande skugga, eller til det
högsta et upblixtrande sten, som lyste och förswann. Detta gäller
altid där, hwarest man har mycken fåfånga och litet gagn at räkna;
men icke så där hwarest hwart och et af lifwets skiften är uptagit
af sina pligter: de yngre åren beredas och de äldre användas, at
upfylla sin bestämmelse, där lefwer människan, om hon och ödd
blefwe. Sörgångelsen förstår icke följderna af et nyttigt lif, icke
efterödmiet af en ärbar wandel. Sörsynen befalte til människors wäl,
at de skulle gå ifrån slägte til slägte, och det är af denna orsak,
som wi äge et wätgrundat hopp, at Bruks- Patronessen i lifstiden
Ödgäbla Fru ANNA MARGARETHA SCHENSTRÖM länge
ibland oss skall lefwa i en wärdad äminnelse.

År 1752 d. 28 Febr. blef hon född i Fahlun, en ort, hwarest
förfäders enkla seder och arbetsamhet sig längst bibehållit, af För-
äldrar, som genom Medborgeliga dygder wunnit allmän aktning och
tilgifwenhet. Fadren Råd- och Handelsmannen därstädes Per Stein-
holtz, och Modren Margaretha Brita Jedeur lämnade denna sin äl-
dre Dotter, jämte des yngre Syster (de enda panter af tio, som
ödden lämnat dem öfrige af deras ägta förbindelse) en upfostran icke
öfande, men nyttig, hwarigenom Gudsfruktan, Ärbara seder, hog
fbr

för en gagnande värksamhet i de yrken, som hedra dess Rön, tidigt blefwo inplantade. Den ömhet, hvarmed hon under den tiden blef bemött, och den godhet, som förefom icke endast dess behöfver, utan ock bitdade henne till det hon blef, hade i dess hjerta gjort så djupa intryck, at hon aldrig utan den gladaste rörelse någonsin nämde sin första ungdom och sina Föräldrar — Tacksamt gick hon dem ock derföre tilhanda, och var dem till icke ringa stöd och tröst efter den olycka, som twänne gånger träffade dem, då elden förstörde deras egendom, och lemnade dem föga öfrigt utom sina barn, sitt arbete och sitt hopp. Hon njöt likväl det nöjet, at se lyckan till någon det förbättra sina öfbrätter, innan hon år 1773 d. 6 Jul. genom sitt hjertas fria wäl, och Ägtenskapets hel. band blef en älskad Waka till sin nu i djupaste sorg efterlefwande Man, då warande Handelsmannen i Westerås, sedermera Bruks-Patronen öfwer Ramnås och Bäckhammars Bruk JOHAN MAGNUS SCHENSTRÖM. Flere bekymmer, ofskiljaktige från nybörjare i hushållning, mötte wäl wid ankomsten till Westerås, men om ock den mödan, som delas emellan twänne hemma wänner, like till goda tänkesätt, affigter och bemiddande, någon gång skulle beswära, så är winsten deremot dubbel. Man arbetar för hwarannan: hwad försigtigheten fordrar, wärkställer wälwiljan, hwad fliten samlar anwänder sparsamheten: också såg man Ramnås och Bäckhammars Bruk, med derunder hbrande lägenheter efter några års förlopp genom köp med afl. Bruks-Patronens Magni Schenströms Arfwingar blifwa desse Wakers wälfångne Egendom. År 1777 uti December skedde ankomsten hit, och i de förbättringar, som på desse Egendomar sedermera kunnat företagas och fullbordas, igenkänner man lätteligen huru mycket deraf står i förbindelse hos den

den inre hushållningen, och den stoffet, ordning och omsänka, hvar med den blifwit förwaltad.

Emblertid hade Försynen behagat tildela detta Par ännu dyrbarare bewis af sin wälsignelse. Sju Barn *), fem Söner och två Döttrar, blefwo efter hand föremåt för sina Föräldrars kärlek och hufvud omwårdnad. Hon kände sin pligt, som Mor. Att hos dem implanta de tänkesätt, hwilkas fördel hon kände: at frukta Gud, ära dygd, nyttigt använda tid och tillgångar, och derigenom grunda sin lycka, winna aktning, och skänka henne det nöje, som är så dyrbart för en Mor, war ändamålet så af deß outtröttliga möda, som förmaningar. Hon hant ej mer än at få njuta et wälgrundat hopp, innan Hon måste hådan. De lefwa qwar, alla med den föresats, at wörda hennes minne derigenom at de följa hennes anwisingar.

Det har warit fleres af Schenströmska Stågtens lyckliga lott, at upnä den Epoque af ägta Sammantlesnaden, som är känd under namn af Silfwer-bröllop. Desså denna glada fäst ägde Sat. Fru Bruks-Patronessan det nöjet, at jämte sin k. Man d. 22 Julii siffi. är få fira ibland samlade Barn, Stågtingar och Wänner. Hade deras förenta och upriktiga önskan blifwit upfylld, icke hade det då warit den sista gången i tiden, som hon såg dem på et ställe tillsammans

*) Jonas Petter f. 1774 d. 7 Jun. v. Håradshöfding.

Magnus f. 1775 d. 14 Jul. Philosophiae Magister.

Engel Margaretha f. 1777 d. 24 Oct.

Johan Jacob f. 1779 d. 5 Aug. Fändrick wid Kongl. Uplands Regemente.

Isac Fredrik f. 1781 d. 1 Apr. Student.

Gustaf Adolph f. 1783 d. 23 Jul. Student.

Anna Brita f. 1784 d. 29 December.

sammans. Men Förshynens beslut äro merendels oförmodade för människan, och då hennes Jordafärd nu samlat dem åter, är förändringen allt för stor, för att icke så mycket lifsigare kännas.

En god hälsa, hwilken hon kanske något mer bortvärda, ägde hon till innetil slutet af sin lefnad. En månad för dess bortgång kändes de första häftigare anfall af den sjukdom, som et lyckligt Temperament och et rörligt lefnadsfatt hittills synes hafwa hindrat att utbryta. Twänne gånger förnyades de, twänne gånger blefwo de lindrade, men återtog ändteligen den första i denna månad en owäntad styrka. Den utmattade kroppen war för swag, att göra titräckligt motstånd, och all annan hjälp blef lika förögafwes. Då den kom, timman war inne, och den tredje i denne månad, kläckan half till tolf, släcktes et lif, i dess 48 ålders år, förögdt af många, saknad af flere, och som ännu kunnat gagna och glädja, om den Allsmågtiges Dom icke varit faststald: Att stofret då skulle åter till jord igen, och Anden till Gud igen, som honom gifwit hafwer.

Desse dagar äro nu mera Ewighetens, och dess boning en werld, som intet öga har set, intet öra har hört, och hwarom ingen tanke i människosjålen upstigen är. Den del af hennes tid, som framflöt ibland oss, war upoffrad åt de skyldigheter, som tillhöra en wärdig Make, Mor och Husmoder, och så länge desse äga något wärde skall hon ej eller sakna sin Verbmödel. Den tillgifwenhet, som fastade henne wid sin Make, war den första kärlekens, och hwem såg dem, och icke fann, att Ägtskapet blar människans sällhet.

Aldrig afbröt kallförsinnigheten deras barmhet, icke missförståndet deras
 förtroende. Bägges vilja var en — och denna enda var bägges
 lag. Likstämmighet i alla företag: en lika ljuf glädje wid deras
 lyckliga utgång, som tröst wid en mindre fördelagtig wändning,
 den rena wänskapens oskattbara lott, blefwo deraf naturliga följder.
 I sanning äger Högstaståndet blott et villkor för sit wäl — deras
 exempel har sagt oss det — för öfrigt äro alla föreskrifter otillräck-
 lige för dem, som sakna hjertats. Wi hafwa sett henne som Mor —
 Söner, som med bifall redan gagnat, eller ock med barmhet, at snart
 kunna gagna så i allmänna, som enskilda hvarf. Öftror wärdi-
 ga dess barmhet och omwårdnad, wittna hwad hon varit, och hwad
 hon kunde hoppas, om Försynen til hennes dagar behagat lägga
 dem, hwilkas förlust de nu så djupt beklaga. Sitt hushåld wärdade
 hon, icke allenast så som hennes fall tilhördde, utan deltog ofta sjelf i
 de nödosammaste syftor med en öftrutenhet, som ej kunde föres-
 nas med en billig skonsamhet emot sig sjelf. Sjelf eftersåg hon allt,
 bestyrde om allt, och de mindre delar af hennes befattning undsluppo
 tilka så litet dess upmärksamhet och åtgärd, som de större. Födigden
 deraf skulle nödwändigt blifwa synbar: fördelarne blifwa betydliga,
 nöjet, som deraf hämtades få et dubbelt wärde, ty de woro i ordets
 hela mening frukter af egen möda. Syflosatt med hemdygder, af-
 tade hon ringa det tröttfamma fjäs, som så oriktigt fått namn af
 nöjen. Innom et stilla sällskap, i et förtroligt samtal syntes hon
 inkränka sin högsta njutning, och hwarest hon ej kunde finna den,
 återgick hon håldre til sina wantliga gdomål, än sökte andra för-
 ströelser. Sine underhafwande bistod hon med råd och dåd: et glädt
 ansigte mötte den kommande; och den twungna högdragenhet, eller
 kala

Kalla höflighet, hvarmed fåfången i brist på erkända förtjenster be-
 väpnar sig för att hålla folket på afstånd, kände hon icke. I Edjan
 skulle hon funnit sig lika wäl, som i palatset, så litet eftersträfva-
 de hon beqwämtheter, så litet sökte hon det som lystet, om det ej
 tillika gagnade. Samma ursäkning, som fölgde henne i dess öfri-
 ge öbromål, wissade sig äfwen i det biträde hon lämnade nöblibande.
 Det wore wissertigen önskligt, att brist på hog att blifwa nyttig,
 omtänka huru man skal blifwa det, ihärdighet att wara det, icke
 blade det antal, som olyckan fört i denna beklaganswärda belägen-
 het. Att gifwa lättningen det, som tilhörer en mistyckad flit, bedra-
 garen det, som borde trösta den suckande redligheten, wore att begä
 en orättwisa. Medgifwom, att här fordras warsamhet, och då den
 wärkeligen behöfwande ej klagar öfwer en nekad hjelp, icke någon
 olycklig öfwer kallsinlighet för sitt öde, så hedrar den lika mycket
 wårt förstånd, som wårt hjerta. Troget upfyllde hon desutom sina
 löften, erkännsamt sina förbindelser, och en begäran ansedd som billig,
 fick ej afslag. Men hwad göres öf mera wittnesbörd behof, där
 alla wittnen lefwa? De samta hwar och en efter sin erfarenhet til-
 sammans hwad de känna om våra förtjenster — och af desse samla-
 de ombömen blir sluteligen ett råbände — Sanningens. Ja — hon
 är ock redan gången inför den högsta Sanningens Domstol. En
 Gud, som dömmar ej endast efter gärningar, utan äfwen efter affig-
 ter, har kallat henne. Är han vår Dag i tiden, så blifwer han vår
 belöning i Ewigheten. Är han wårt högsta hopp, när werlden och
 lyckan tilbjudas öf tusende andra, så blir han vår Salighet, när
 werlden och lyckan icke mera äro til. Öbmma wi icke hans Rätt-
 färdighet medan wi tilhödra jorden, så förgåter öf icke hans Nåd,

då vi vilje tilhøra Himmelen. Vår afledna kände detta, hon lef-
de och dog Christen, och om våra bygder såkrast bewisa, huru
wigtig Religion är för våra hjertan, så hafwa vi icke något mer
at tillägga dess lefnads lopp.

Tacksägelse.

Aldrig gifwes någon högtidligare dag än dödsdagen, icke någon Lärorikare Syn, än Grafven, och aldrig bjöb någon Lag djupare värnrad än den: Af jord är du kommen, och jord skall du warda igen. Då — wid öfvergången til en annan werld — försvinner denna: den är för mänskligheten icke mera til: dess mörker och ljus, waragtighet och omskiften, värde och obetydlighet äro redan sjärran; det hbgga gömmes i samma flugga som det låga, Sorgens tårar astorkas af samma kalla hand, som släckte den leende glädjen: Naturen återtager sit Lån, och innan kort är hela lefnaden blott en lifsb tassla, af hwilken efterkommande knappast förmå återhämta några orediga drag — Wät är då den Rättfärdiga människan! Hon wiste, at alt war flygtigt utom ewigheten, derför gingo hennes hopp och affigter dit förut: hennes tröst och gerningar skola följa henne efter. Det war för at göra henne säll, som den Almäktige afbröt lifwets bana. Hon måste således bort. Icke Makans Rärtek, icke Barnens Ömhet, icke Wänners tilgiftwenhet få hålla henne tillbaka. Hon måste bort, för at blifwa ewinnerliga. O! måtte jag då dö den Rättfärdigas dö, ropar hoppet — Du måste förut lefwa hans lif — svarar Sanningen.

En anledning lika så öwäntad som sorgelig, har i dag återfört våra tankar på detta, icke mindre wigtiga, än ofta förkommande ämne, då wi inför den Högste med värnrad framåre war ödmjuk tacksägelse, som efter en 47 åra wandel och 1 Månads sjukdom, den 3dje i denna Månad behagat hädankalla i lifstiden Bruks-Patro-

nessan Högåbla Fru ANNA MARGARETHA SCHENSTRÖM, född STEINHOLTZ, på Ramnås Bruk, en älskad, och nu mera efter 26 års Ugetenskap bmt saknad Maka til Bruks-Patronen hwer Ramnås och Bäckhammars Bruk, samt Ledamoten af Kongl. Patriotiska Sällskapet, Högåble Herr JOHAN MAGNUS SCHENSTRÖM, som nu tillika med Sju Barn, alla unga telningar af denna Ihuswa förbindelse, i djupaste sorg dela en förlust, som icke kan ersättas.

God — ja wisseligen är Herren hwer lifwet och bdden god, men då de ännuaste band, som kärlek och wänskap ännu sammanknuffit, blifwa brutne, utan at mer kunna återställas: då den dörr, som borde lefwa, och Grafwen ej mera gifwer sit igen; då — förlåt Massen, hwars synkrets föga sträcker sig utom det stoft, hwari han krålar — då blir Du obegripelig. Wertden kan ej gifwa mer, än wertdsliga förmoner, och när kunna dessa godtgöra en sådan förlust? — Men, lofwad ware Herren, det är ock då som wår swaghet hämtar styrka ifrån den tankan, at Gud gör alt wäl ehuru sållsamt det synes gå, at wertden ej är wårt Fädernestand, och tiden ej gräntsen för wår lycka. Sorgen, lik en molnfläck för solen, skimmer, men förbräklar då icke mer wår bana, och de strålar som falla, ehuru fjärran, ser den qwarblifwande wandraren och hoppas at de ock en dag skola lysa för honom.

Graf = Skrifter.

En Om Mors Sista Hålsning.

Öfwer Endklädda kullar stormade ännu vindarne från fjällen. Säfängt väntade Åkermannen at i den rissade fåran få lägga sit korn, ej syntes knopparne på de fordom skuggrika träden — Ensam vandrade jag på en öde strand. Midnattens mörker, och Månans bleka sten flöto på de lätta Skyarne, och dyster war dålden.

Människolifwet, des bbrjan, öben och slut, Den plantan som öpnar sin knopp och förwisnar: Det trädet, som bär frugt och afkugges, woro tankar, som genomföro Själten — Många woro de, flere än dimmans ångor — än barren på den blekgröna skogen.

Hastigt genombröt luften et ljud: Sålfa dina Syston. — Om war denna röst, slägtande ljuft til mit bra, lik en Mors förmaning til sina Barn — Månge äro de, sjärran från min Sotesång woro de: Mina sista ord hörde de icke — Du känner jag deras tillkommande öden — Jag har sett dem i den Ewiges Bok. Blifwe de like de fruktbarande träden! ware deras ungdom en Morgonrådnad — Deras Manliga är en Middag! — Tiden är et ögnablick af ewigheten — Jorden et sandkorn af werlden — Sträcke sig deras affigter utom tiden! höje sig deras Sjal öfwer jorden! — ware de wärdige människor! — Så — Skall — — Nej den Ewiges beslut får man ej kungöra — De skola wara des wänner — det är nog — Och din far — — — — Och Min Mor! detta war din röst — Sanslös föll jag på den måsfiga stenen — och waknade ej för annat än at lyda din wilja, för at njuta din tröst. . .

Oh Sorgens Wån! Jag gråter wid din smårta,
Jag rbner känslans allt i din uprbrda Sjt:
Dit qwal — Dit inre qwal, jag inser ganfka wåt,
Och råknar såren i dit hjerta:
O! at jag i dit Sorgsna bröft,
Der ångslans wågor håftigt swalla,
Ditt fordna lugn fick återkalla,
Til wånners glådje och din tröft,
Men allt för sent — fbrgåfwes uti nbben —
Fbrgåfwes Månstlig hjelp — tröft utan hugnad är
Då dig et sådant qwal förtår,
Som hotar dig med sjelfwa döden;
Men skal då wilda wågen dränka
Den som i stormen känner strand,
Och ut på hafwet ser sit land,
Skall den förtwiflad nedersänka
Sig i et djup af raseri,
Fbrdrutan hopp at hulpen bli,
Som känner grunden för sin styrka
Som wet at Gud i Norden dyrka,
Som under Ångslans mbrka stund
Påfinner Religionens grund:
Den grund hwarwid wårt hopp med mera trygghet hwilar
Inunder Sorgens dystra natt;
An den som har sin fråksning satt
Til ankar'n under stormens ihtar?

E

O Nej!

O Nej! i qvælets djup, man säkert finner den,
 Som gret wid Lazari Graf, och war den öbbas wån;
 Han har i ångslans stund, för oss utvärkat lifa,
 Han kan — allena kan wår glada utsigte wisa;
 Igenom swarta moln, den sorgsne utsigte får,
 Då han med Trones ljus sin rätta högd upnår.
 Så skall, Dig Sorgene Wån! i din bedröfwelse
 Ej fela tröft på dessa grunder:
 Gud afmått dina Sorgestunder;
 Ach! wörda Herrans stickelse.
 Ut Du en tår — full hand af tårar,
 Utgjuter wid Din Makas öbb,
 Ut du förwirrad i din nöd,
 Då sorgen hjertat genomborar,
 Går tröftlös — tröftlös af och ann,
 I smettbad dina händer wrider,
 Wid en förlust för alla tider,
 Ej nekas — ej beundras kann.
 Knappt fins en wra innom ditt hus,
 Der Du ej ibet saknad finner,
 Ut hwad Du ser, dig ömt påminner,
 Den sköna Dygdens klara ljus,
 Som brann uti din Makas wandel,
 Uptändt af ren af ädel Sjä,
 Ut lysa uti all dess handel;
 Ty hon war född at gbra wäl,
 Nu med Dess lif utslöcknat hara.

Uch hwilken Saknad! — Jag bekänner:
Sbrlust för Måka, Barn, och Wänner
O! mer än mycket Sorgsna dar.
Dock i all stillhet trösten fatta,
Din tröst det wara skall och är:
Si Gud har haft din Måka kär;
Du kan då henne lycklig statta,
Til Sjåten innom ljusens land!
Och själf förnbjd med Himlens lagar:
Anse för godt hwad den behagar,
Som leder oss med Faders hand.
Slut dörren til för mörka Gristen;
Låt stoftet hwila uti ro;
Ufwagta ewigt glada stiftet!
Det är Guds Barnas Hopp och Tro.

www.books2ebooks.eu